

Michal Semín: Na prahu Apokalypsy. S Františkem vzhůru ke světovládě!

- Redakce CZ24 News | 29. ledna 2020

MICHAL SEMÍN informuje o některých posledních globalistických aktivitách papeže milovaného ateistickými médii a všemi nepřáteli Církve a upozorňuje, že text Zjevení je předpokládá

Zdá se, že jednou z hlavních ambicí Františkova pontifikátu v právě začínajícím roce bude pokládání dalších dlaždiček na cestu, vedoucí ke globální vládě a jejímu falešnému náboženství. Z jakých indicií pro toto tvrzení vycházím?

Ke světovládě

Kdo sleduje Františkovy proslovy a čte jeho texty, nemohl si nevšimnout důrazu, který od počátku svého působení na papežském stolci klade na prosazování myšlenky „společného domu“. František nevolá po „vládě Kristově v říši Kristově“, v níž se pozemští vládcové sklánějí před Tím, kdo je původcem veškeré jejich moci, nýbrž po světové politické autoritě, založené na principu „nového humanismu“ a „všelidského bratrství“. Autoritě, které budou jednotlivé státy světa podřízené.

Píše o tom ve své ekologické encyklice *Laudato siz* roku 2015: „Jednadvacáté století si udržuje systém správy minulých dob a je svědkem ochabování moci národních států zejména proto, že ekonomicko-finanční dimenze nadnárodní povahy směřuje k ovládnutí politiky. V tomto kontextu je nevyhnutelné rozvinout prostřednictvím dohod mezi národními vládami silnější a účinněji organizované mezinárodní instituce mající nestrannou pravomoc a moc sankcionovat.“ Má-li existovat světová politická autorita, opatřená těmito pravomocemi, pak musí mít podobu globální vlády.

Kdo by měl takovou vládu tvořit? A hlavně – kdo a jak by ji měl zvolit či jmenovat a kontrolovat? O tom se již v encyklice ani jiných textech nic bližšího nedočteme. Z různých kroků papeže Bergoglia lze však usuzovat, že takovou mocí by měla být obdařena OSN. Na tiskové konferenci při letu z Madagaskaru do Říma 10. září loňského roku František řekl: „Uznáváme-li mezinárodní organizace a jejich schopnost přijímat různá rozhodnutí – například Mezinárodní soudní tribunál v Haagu či OSN – pak je naší povinností se jim podřizovat. Vůči mezinárodním organizacím jsme vázáni poslušností. Ostatně proto také OSN vznikla.“

Takto hovoří o organizaci, jež se v mnoha oblastech svého působení programově rozchází s morálním učením Církve – mj. otevřenou podporou populační kontroly, genderové ideologie, feminismu či pohanského ekologismu.

Globální výchovné spojenectví

V projevu ke členům Papežské akademie společenských věd počátkem loňského května šel ve chvalozpěvu na OSN tak daleko, že připomněl závaznost „cílů udržitelného rozvoje“ v rámci Agendy 2030, přijatých Valným shromážděním OSN v září 2015. Jeden z těchto cílů zní: „Zajistit všeobecnou dostupnost služeb sexuálního a reprodukčního zdraví a reprodukčního práva, jak bylo dohodnuto v souladu s Akčním programem Mezinárodní konference o populaci a rozvoji a Pekingskou akční platformou a závěrečnými dokumenty návazných konferencí.“ Vzhledem k tomu, že pojmy reprodukční právo či sexuální zdraví znamenají ve slovníku OSN volný přístup k antikoncepci a

potratům, je podpora Agendy 2030 ze strany Vatikánu do nebe volajícím pohoršením.

I když má OSN k formálnímu vytvoření světovlády ještě daleko, sjednocený postup globalistů s papežem Františkem, který jejich protikřesťanskému projektu poskytuje duchovní záštitu, neznačí vůbec nic dobrého. Navíc hledá nové cesty, jak globalizační proces akcelarovat. Prostřednictvím Vyššího výboru pro uskutečnění deklarace z Abú Dhabí (v tomto dokumentu, pod nímž je spolu s Františkem podepsán velký imám Ahmed al-Tayeb, se mj. praví, že si Bůh přeje náboženskou pluralitu) vyzývá OSN, aby vyhlásil 4. 2., tedy den, kdyby byla deklarace podepsána, Světovým dnem všelidského bratrství. Méně pozornému čtenáři je třeba připomenout, že tato výzva nevzešla ze zasedání zednářského Velkého Orientu, ale z Vatikánu...

To však není jediná výzva, s kterou se v poslední době František obrací na veřejně činné osoby. Blíže nespecifikované osobnosti, věnující se výchově a vzdělávání mládeže, zve na 14. května 2020 do Říma, aby jim předložil svůj plán na vytvoření „globálního výchovného spojení“.

Globální vesnice

Pozvánka byla zveřejněna v plném znění a je k mání v [českém překladu](#). Kriticky by šlo komentovat snad každou větu této výzvy, pro naše potřeby však stačí všimnout si těch nejkřiklavějších.

„Je zapotřebí globálního výchovného spojení, které nás přivede k univerzální solidaritě a novému humanismu.“ Co myslí František „novým humanismem“? V textu pozvánky ani jiných jeho prohlášeních žádné bližší vymezení nenalezneme. František však není první, kdo tento termín použil. Odhlédneme-li od svobodných zednářů, je jeho nejvýraznějším propagátorem tzv. Humanistické hnutí. Založil je roku 1969 již zesnulý Mario Luis Rodríguez Cobos, zvaný Sila, jeho základní poselství je v českém překladu [zveřejněno](#).

V projevu z roku 1988, proneseném v Buenos Aires, tedy původním působišti J. Bergoglia), mj. říká: „Humanistické hnutí je praktické vyjádření ideálu polidštění Země a snahy přiblížit se Celosvětovému lidskému národu. Je to semínko nové kultury v této civilizaci, která se postupně stává celoplanetární a která bude muset změnit směr, kterým se ubírá, přijmout a ocenit rozmanitost a zaručit rovná práva a stejné příležitosti všem lidem, a tím i důstojnost, kterou si každý zaslouží už kvůli prostému faktu, že se narodil.“

Zpět k Františkovi: „Každá změna však vyžaduje výchovný proces. Nemůžeme měnit, aniž bychom k této změně vychovávali. Africké přísloví praví, že k výchově dítěte je zapotřebí celé vesnice. Musíme však tuto vesnici vytvořit. Všichni společně, abychom vychovávali děti, vychovávali budoucnost.“

Františkova představa světa jako globální vesnice je pochopitelně utopická. Výzva k jejímu uskutečnění tím však není o nic méně nebezpečná. Zajímavé je jeho užití výrazu „k výchově dítěte je zapotřebí celé vesnice“. Oblíbila si jej také Hillary Clintonová, která jej použila do názvu své knihy *It Takes a Village*, v níž obhájí pojetí výchovy, nad níž má státní moc politickou a ideologickou kontrolu. Přírozenoprávní zásada, že primárními vychovateli dětí jsou jejich rodiče, je tak s představou Clintonové a papeže Františka jen obtížně slučitelná.

„Musíme si počínat tak, aby v této vesnici vznikala globální konvergence smlouvy všech obyvatel Země a ‚společného domu‘, a výchova tak vytvářela mír, spravedlnost a přijetí mezi všemi národy lidské rodiny, jakož i dialog mezi náboženstvími. Vesnici univerzální, ale také osobní a pro každého. Musíme zakládat výchovný proces na vědomí, že všechno na světě je vnitřně propojeno a je nutné nalézt jiné koncepty ekonomie, politiky, růstu a pokroku. Musíme mít odvahu formovat lidi ochotné dávat se do služeb spolitosti.“

Bolševický kolektivismus jako vyšší, tentokrát v celoplanetárním měřítku...

Františkova škola

Existuje nějaké vodítko k získání představy, jak si František takto pojatou výchovu představuje? Ano. Bohužel je nenalezneme v encyklice Pia XI. *Divini illius magistri* (O křesťanské výchově mládeže), srozumitelně formulující hlavní zásady křesťanské pedagogiky, nýbrž v síti škol, zvaných *Scholas Occurrentes* (SO). František je s ní úzce spojen přes jím založenou papežskou nadaci, jež školy sponzoruje a přes výsadu „institutu papežského práva“, které těmto školám udělil.

Z internetových stránek této mezinárodní školské organizace (působí prý ve 190 zemích světa a ovlivňuje přes milión dětí) se dozvídáme, že jádrem výchovného modelu těchto škol je tzv. kultura setkávání: „Smysl všeho se tvoří skrze setkání, jež mi sdělí, kým vlastně jsem, a jež mi umožní toto poznání oslavit“. V materiálech školy figuruje František jako centrální osoba a to takovým způsobem, že by historii nepolíbený student mohl dojít k falešnému zdání, že před Františkem byl papežský stolec po dva tisíce let prázdný.

V programových dokumentech SO nejsou uvedeny žádné osnovy, z nichž by se dalo vyčíst, CO se děti v těchto školách učí. Vysvětlení je prosté – jednoznačně zde dominuje tzv. prožitková pedagogika, kde cílem poznání není objektivní realita, ale naše subjektivní prožitky a vnímání. Ostatně jedna z kapitol, která se má formy výuky týkat, nese tento název: „_____“. Dále čteme: „V tomto názvu není chyba. Prožitek nelze zachytit do slov, proto nemůže mít ani název.“

O zaměření SO a jejich zapojení do globalistických vizí J. Bergoglia svědčí také jména dvou patronů – bývalého generálního tajemníka OSN Pan-Ki-Muna a zpěváka skupiny U2 Bona. V obou případech jde o přesvědčené globalisty, jejichž představy o společnosti jsou s křesťanstvím neslučitelné. Pokud jde o Bona, můžeme vzpomenout i jeho boj – bohužel úspěšný – za legalizaci potratů a homosexuálních sňatků v Irsku.

Nekřivdíme však SO? Opravdu můžeme soudit kvalitu této školské sítě jen na základě její webové prezentace? Možná měla Maike Hicksonová, spolupracovnice výtečného portálu LifeSiteNews, podobný pocit, a tak si opatřila několik výukových materiálů, které se v těchto školách používají. Na všech je fotografie papeže Františka se slovy *Con Francisco a mi lado* (S Františkem po boku). V učebnici, nazvané *Rozmanitost*, se lze dočíst: „Některé děti mají otce a matku. Jiné dva otce či dvě matky. Některé nemají nikoho.“ V publikaci nazvané *Sebeúcta* si lze přečíst příběh o kočce, která chce být psem. Chvíli ji to trvá, než o svém právu přesvědčí své okolí, ale když už souhlasí i osel, skončí příběh happyendem: kočka sedí v psí boudě a olizuje se nad kostí...

Z webu SO zjišťujeme, že plánovaného římského setkání 14. května se jejich zástupci budou také účastnit. A lze se právem domnívat, že SO zde poslouží jako výchovně-vzdělávací model pro prosazování Františkových celoplanetárních vizí.

Vizí na první pohled vágních a neuchopitelných, jež lze pochopit teprve pozornou četbou – nikoli Františkových čím dál tím bizarnějších textů, ale poslední knihy Písma svatého.

Apokalypsy.